

at naar man sletter Skellet, ville de hidtil saakaldte højstbeskattede blive fuldstændig skilte aff med enhver Mulighed for at øve Indflydelse paa den kommunale Styrelse; da denne Del af Skatteyderne i en Kommune kun er en Femtedel af det hele Vælgerkorps. Det er ganske indlysende, at denne ene Femtedel — man bruge hvilken Valgmaade som helst — vil være ganske udelukket fra at øve nogen afgørende Indflydelse paa, hvorledes Kommunen skal styres, idet denne ene Femtedel i heldigste Tilfælde, selv om man bruger nok saa kunstige Valgmetoder, kun vil kunne besætte allerhøjest en Fjerdedel af det Antal Medlemspladser, som findes i Kommunalraadene. Denne ene Fjerdedel, der ogsaa kan blive reduceret til en Femtedel eller slet intet, vil ikke have nogen som helst afgørende Indflydelse paa de Beslutninger, det kommunale Raad tager, hverken i den ene eller anden Retning. Det er altsaa ganske klart, at man ved at slette de to Vælgerklasser ikke alene vil borttage den kvalificerede Ret, de højstbeskattede i Kommunen hidtil have haft, men man vil i Virkeligheden tage hele Rettigheden fra dem, det vil sige Rettigheden til at øve Indflydelse paa Kommunens Styrelse — Rettigheden til efterhaanden at betale mere og mere i Skat beholde de:

Der er for mig noget besynderligt i, at man saadan med et Pennestrøg vil berøve denne Del af Kommunens Skatteydere, som Kommunen dog ikke ret vel kan undvære, nemlig de højstbeskattede; enhver Medbestemmelsesret. Der er for mig noget besynderligt deri, og jeg har ikke været i Stand til at udfinde, hvad det egentlig er, man bygger paa, naar man vil betragte det som et Retfærdighedskrav. Idealisterne have været højt oppå og talt om, at den lige Valgret var en af de egentlige, umistelige Menneskerettigheder. Og man har ment, at den ufornuende Del af Befolkningen administrerede en Kommunes Sager lige saa dygtigt og lige saa sparsommeligt som de, der betale det meste i Skat. Man har endvidere ment, at den Tokrone, som Arbejdsmanden betaler, betyde for ham et lige saa stort Afsavn, maaske større, end de 2,000 Kr., en eller anden af de største Skatteydere betaler. Dette sidste er jeg enig i. Det er en ubestridelig Sandhed, det kan i alt Fald aldeles ubestridelig være Sandhed, at der føles et større Afsavn af den mindste Skatteyder, end der føles af den største. Men de to andre

Paastande trænge til noget Bevis, før man ubetinget kan gaa ind paa, at de kunne være tilstrækkelige Motiver. Det om Menneskerettighederne vil jeg nu lade ligge, thi det tror jeg, naar alt kommer til alt, at vi praktiske Folk ikke bryde os saa overmaade stærkt om. Den anden Paastand, at den ubemidlede Del af Samfundet, altsaa de smaa Skatteydere, skulde være lige saa fuldendte, ja maaske endog bedre Administratorer af Kommunens Anliggender, som de, der betale de store Skatter, tør jeg ikke benægte; men der bør dog virkelig præsteres noget Bevis for, at det er Tilfældet, forinden man derpaa kan bygge et Retfærdighedskrav om den lige, direkte Valgret for samtlige Skatteydere. Der er for mig noget mærkeligt i, at man absolut vil tildele den Mand, der betaler de 2 Kroner, ganske den samme, ja i Virkeligheden paa Grund af det store Antal, en langt større Indflydelse i Kommunens Styrelse, end man tildeler den Mand, man afkræver 2,000 Kr. Det er lidet tiltalende, at man til den Skatteyder, som man fratvinger, gennem sin lovlige Beskatningsret, et Beløb lige saa stort som det, maaske 1,000 andre af Kommunens Beboere svare, dog siger, at disse Tusinde, der svare det mindste Beløb, skulle raade over ikke alene, hvor meget de skulle betale, men ogsaa for, hvad Pengene skulle anvendes til. Den Betragtning er ikke sund, og jeg tror heller ikke, at man vil faa almindelig Tilslutning i det danske Folk til den i den Grad, som det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Poul Christensen) mente, i alt Fald ikke endnu, uagtet jeg, som sagt, erkenner, at Stemningen er bleven præpareret efterhaanden saaledes, at der er en ikke ringe Sandsynlighed for, at Sangbunden nu er der ogsaa i den Henseende. Imidlertid vil der dog vistnok endnu et Stykke Tid lyde Krav fra de højstbeskattedes Side om at faa et Ord med i Laget.

Thi naar alt kommer til alt, er det jo en Del af den ifølge Grundloven ukrænkelige Ejendomsret, som der lægges Beslag paa, naar der siges til en Mand: Du har ganske vist ikke haft nogen som helst Glæde eller Gavn af de Foranstaltninger, som Kommunen koster Penge paa, men dog skal du betale saa og saa meget i Skat. Det er dog paa en Maade, ganske vist ved lovlige Midler, at fratvinge en Mand en Del af den private Ejendomsret, der dog vistnok endnu et Stykke Tid vil være den raadende her i Landet. Det er jo muligt, at den private Ejendomsret